

1

‘Wat krijgen we nou?’

Vol afgrijzen staarde Casper de Jong naar de doos met dekens die voor zijn deur stond. Behoedzaam keek hij om zich heen. Links de deur naar zijn woonkamer, rechts de brede liftdeuren. Niemand. De chique marmeren entreehal van zijn penthouse was leeg.

Natuurlijk was die leeg, corrigeerde hij zichzelf. Dit was een van de nieuwste, meest luxueuze appartementencomplexen in het hart van Amsterdam. Je had een code nodig om het gebouw in te komen en een geautoriseerde vingerafdruk voor het biometrische slot van de lift. Die kwam rechtstreeks uit in zijn privéhal, want de bovenste verdieping van het gebouw was volledig van hem. En toch stond deze doos voor zijn deur. Hoe...

Er bewoog iets onder de oude vodden in de doos.

‘Verdomme.’

Met een ruk stapte hij naar achteren. Alle spieren in zijn lichaam spanden zich aan. Zijn blik was strak op de doos gericht. Casper voelde zijn huid prikkelen van de stoot adrenaline die door zijn aderen raasde. Dankzij drie kickbokssessies per week was hij in topconditie. Bang was hij niet, nooit eigenlijk, maar hij had geleerd op zijn instinct te vertrouwen. Die harde les had hij op jonge leeftijd geleerd in de arbeiderswijk waar hij was opgegroeid. De kleine littekens die zijn armen en torso ontsierden,

verraadden een gecompliceerde jeugd. Hij was niet het type dat problemen opzocht, maar als je ze onverhoopt tegenkwam, dan kon je maar beter voorbereid zijn. Zijn hardwerkende ouders hadden hun best gedaan, maar hij had zich voorgenomen om zo snel mogelijk uit die hel te ontsnappen. Geld maakte misschien niet gelukkig, maar het was verdomd handig als je geen kleerscheuren wilde oplopen. Hij had op straat geleerd naar zijn onderbuikgevoel te luisteren en dat had hem meer dan eens zakelijk gered uit een slechte deal.

Zijn ogen scanden de doos die op de grond stond. Het leek wel een provisorische hondenmand. Alsof hij had gewacht op zijn teken, dook plots een harige kuif op uit de dekens en twee zwarte kraalogen keken hem aan.

Casper ontspande. Hij herkende het dier, het was de puppy van zijn jongere zus Cara. Komhier had ze hem genoemd, een van de uitwasemingen van Cara's onnavolgbare gevoel voor humor. De naam zorgde voor grote verwarring als zijn zus in het Westerpark haar hond riep. De Spaanse straathond was door een bezorgde local gevonden in een vuilcontainer in Barcelona en afgegeven bij een opvangcentrum dat honden ter adoptie aanbood in Nederland. Gered van een zekere dood. Nu leidde het beest een zorgeloos leventje in Amsterdam. Hij knielde, aaide de hond over zijn kop en kroelde met zijn vingers achter zijn oren. De beloning was een dankbare lik over zijn hand.

'Brave jongen. Wat doe jij hier? Waar is Cara?'

Komhier besloot dat het veilig genoeg was om uit zijn schuilplaats te komen nu hij een vriendelijk gezicht had gezien. Voorzichtig stapte de jonge pup op de gladde marmeren tegels in de hal en hij rekte zich uitgebreid uit.

Hij snuffelde nieuwsgierig aan de Italiaanse schoenen die naast hem stonden, tilde zijn poot op en plaste – zonder veel omhaal – over de leren Santoni's heen.

Vloekend tilde Casper de vrolijk kwispelende hond op. Dat kon er ook nog wel bij. Komhier was pas drie maanden oud en duidelijk nog niet zindelijk. Zijn oog viel op een envelop die aan de zijkant van de doos was weggestopt. De pup had duidelijk aan een hoekje geknaagd, maar was niet ver gekomen. Hij raapte hem op met zijn vrije hand en maakte de gehavende envelop open. Er zat een handgeschreven brief in, in het krullerige handschrift van zijn zus.

Lief broertje,

Zou jij deze week voor Komhier willen zorgen? Je bent de enige aan wie ik hem toevertrouw. Ik ben op weg naar Brazilië. Lang verhaal. Zodra ik ben geland, app ik je. Echt, ik ben je eeuwig dankbaar. Love you!

X Cara

PS Al zijn spullen zitten in de doos.

Caspers donkere wenkbrauwen trokken zich samen tot een diepe frons. Dit was vast een grap van zijn zus, en nog wel een verdomd slechte. Hij kon er in ieder geval niet om lachen. Hij propte de brief in zijn binnenzak, diepte daarna zijn iPhone op en belde Cara.

'De persoon die u probeert te bellen is nu niet bereikbaar.'

Dit kon niet waar zijn. Hij had haar een paar maanden geleden een persoonlijke toegangscode van zijn huis gegeven. 'Voor noodgevallen,' had hij er nadrukkelijk bij gezegd. Uiteraard had hij kunnen bedenken dat haar idee van een noodgeval niet overeenkwam met het zijne.

Zijn twee jaar jongere zus was de excentrieke creatieveling van de familie. Ze fladderde door het leven als een vlinder. Nu was ze dus zonder uitleg vertrokken naar de andere kant van de wereld. Echt weer typisch iets voor Cara. Waarschijnlijk voor een of andere kerel die ze twee minuten kende – het zou niet de eerste keer zijn. Soms benijdde hij Cara om het optimisme waarmee ze telkens in het volgende avontuur dook. Die naïeve levensfilosofie gaf haar een bepaalde vrijheid. Zo anders dan zijn natuurlijke wantrouwen in de motieven van anderen en zijn strak georganiseerde leven met een overvolle werkagenda. Hij kon zich die *laissez-faire*houding van zijn onbesuisde zus niet permitteren.

Gefrustreerd schopte hij tegen de deur, die daardoor met een dreun opensloeg tegen de muur. Komhier, die ontspannen op zijn arm lag, schrok van de klap en verstijfde. Hij aaide de hond en maakte een sussend geluid.

‘Sorry, beste jongen,’ zei hij. ‘Het is niet jouw schuld, maar je baasje heeft heel wat uit te leggen als ik haar ooit weer zie.’ Het dier keek hem met glanzende, trouwe ogen aan.

Casper haalde diep adem en maakte een briesend geluid door zijn neus in een poging om zichzelf weer onder controle te krijgen. Het was niks voor hem om zijn emoties zo te laten gaan. Vrouwen noemden hem onbereikbaar en – als ze kwaad waren omdat hij hun avances niet beantwoordde – ijskoud. Of arrogant. Zijn zus was een van de weinige vrouwen die onder zijn huid kon zitten. Hij hield van haar, maar *mán*, soms kon hij haar ook met alle liefde wurgen. Hij had kwijl en hondenhaar op de mouw van zijn pak en de hondenurine droop van zijn schoenen. Als hij niet snel die pis zou opruimen, zat er voor altijd

een doffe plek in het marmer van de vloer en het leer van zijn schoenen. Cara in gedachten verwensend stapte hij de woonkamer in om een dweil te gaan zoeken.

Even later plofte hij op de zwartleren bank die zijn appartement domineerde. Hij had een godsvermogen moeten neertellen voor het indrukwekkende uitzicht over het Vondelpark vanuit de kamerbrede ramen, maar op dit moment had hij er geen oog voor. Hij pakte zijn telefoon en typte met ferme tikken een ultrakort bericht naar zijn zus: *Wtf Cara? Bel me asap*. Niet dat het iets uithaalde, die zat de komende uren nog zonder bereik in het vliegtuig.

Komhier was ondertussen zijn nieuwe tijdelijke onderkomen aan het verkennen en snuffelde wat rond in de hypermoderne keuken. Waarschijnlijk in de hoop dat er een kruimel van het roestvrijstalen aanrechtblad op de grond was gevallen.

‘Weinig kans, vriend,’ zei hij tegen de nieuwsgierige pup. ‘Anne komt drie keer per week en boent het hele huis tot het hier glimt als een spiegel.’ Als er al een kruimel was gevallen, want hij at zelden thuis. Ontbijten deed hij niet; het kostte te veel tijd en hij was geen ochtendmens. Een kop sterke zwarte koffie en een glas water was alles wat hij nodig had om de dag op te starten.

Niet voor het eerst die avond streek hij rusteloos door zijn haar. Wat kon hij doen? Over twee dagen werd hij in New York verwacht. Het was een stressvolle week en dit was een van zijn grootste klanten. De miljardair Radhesh Patel had met zijn bedrijf RadPack Inc. een investering van tweehonderd miljoen gedaan in een Europees softwarebedrijf, maar er zaten nogal wat haken en ogen aan de deal. Het was aan Casper en zijn team van fiscalisten om te zorgen dat de beroemde techvisionair geen miljoenen

verspeelde met onnodige kosten. De deal moest dit weekend vallen, anders wilde de wispelturige oprichter van het softwarebedrijf alsnog de stekker eruit trekken. Wat betekende dat hij zich zaterdag geen no-show kon permitteren op Patels kantoor in Manhattan.

Alsof het dier zijn onrust kon ruiken, sprong Komhies op zijn schoot en gaf hem een lik over zijn hand. Hij aai-de de hond terwijl zijn brein overuren draaide. Resoluut greep hij naar zijn telefoon. Hij had op straat geleerd dat met geld een boel deuren opengingen. Er was vast iemand te vinden die tegen een dikke vergoeding dit probleem voor hem wilde oplossen. Hij tikte ‘hondenoppas Oud-Zuid’ in en op zijn scherm verscheen een lijst met websites en bedrijven.

Een halfuur later was hij in staat om zijn gloednieuwe iPhone 14 dwars door het raam van zijn appartement te knikkeren. De helft nam niet op – blijkbaar had iedereen een druk sociaal leven op donderdag – en de andere helft van de hondenhotels zat vol en weigerde op zo korte termijn een onbekende hond op te nemen. Ook niet als hij het dubbele tarief bood. De frons die zich sinds zijn thuiskomst tussen zijn wenkbrauwen had genesteld, werd zo mogelijk nog dieper. Hij typte lukraak wat andere zoektermen in, een beter plan kon hij niet bedenken. Dat feit was al frustrerend genoeg. Net op het moment dat hij zijn laptop dicht wilde klappen, viel zijn oog op een Google Business Page. Hij knikte haast onmerkbaar naar het scherm. Geen oppas, maar dit was zeker iemand die hem eraan kon helpen. Hij had geen zin om opnieuw afgepoeid te worden aan de telefoon. Dit vroeg om een persoonlijke aanpak. Het was tijd om zijn charmes in de strijd te gooien.

2

‘Tijd voor een borrel, schat!’

Linde grinnikte. Oscar kwam binnenzeilen, mikte een nonchalante luchtkus haar kant op en liep zonder om te kijken de trap af naar de tuin.

‘De werkdag zit er weer op,’ galmde zijn stem vanuit het trapgat. ‘Zoveel te bespreken, zo weinig tijd. Ik heb *alcoholico* nodig.’

Linde liep nog steeds grinnikend naar de deur van haar dierenboetiek ’t Vondeltje en deed hem op slot. Ze had haar winkel beter De Zoete Inval kunnen noemen. Er was altijd wel iemand die rond sluitingstijd binnenliep en bleef plakken. En dat vond ze eigenlijk wel best. Oscar en zijn schattige Engelse bulldog waren goed gezelschap. Bovendien kwam de excentrieke gentleman – zoals hij zichzelf steevast noemde – altijd met de mooiste verhalen en de beste roddels over hun buurt. Wat moest ze thuis in haar eentje in haar donkere, piepkleine postzegel van een appartementje doen? Achter haar winkel had ze tenminste een strook groen, midden in de stad en dus de perfecte plek voor een vrijdagmiddagborrel in de zon. Of donderdagmiddagborrel. Wat maakte het uit, de vijf zat bijna in de klok en ze had zin in een glas *verdejo*.

Linde liep naar de kleine koelkast die verstopt zat onder de toonbank en schonk twee royale glazen wijn in. Ze liep achter Oscar aan de trap af naar de lageregelegen tuin. Ze

verheugde zich nu al op het smeuijge verhaal waarmee hij ongetwijfeld zou komen.

Oscar lag gedrapeerd in een loungestoel, met zijn ogen dicht en bulldog Watson op schoot. Hij had een lekker zomers muziekje opgezet via de draagbare speaker die ze speciaal voor de tuin had aangeschaft. Linde wiegde haar heupen op de vrolijke Caribische beats en draaide rond zodat haar maxirok om haar heen zwierde. Ze zette de twee glazen wijn op de houten tuintafel en kroelde de hond even tussen een van zijn vele nekplooiën. Bulldogs hadden een hoog aaibaarheidsgehalte; die droevige, wijze koppies waren om op te vreten. Als ze zelf een hond zou nemen, dan was het waarschijnlijk ook zo'n rimpelig oud mannetje. Na een laatste aai liet ze zich met een diepe, tevreden zucht in de overgebleven stoel zakken. De loungestoelen en bijbehorende kussens waren iets boven budget geweest, maar ze waren het meer dan waard. Ze zaten heerlijk.

‘Waarde heer Oscar, zeg me dat je iets sappigs voor me hebt. Het was zo'n saaie, trage dag in de winkel. Ik kan wel wat kleur gebruiken. Welke bejaarde veel te rijke taart heeft haar man nu weer met een jongere minnaar-’

Een harde, ongeduldige roffel op de deur onderbrak bruut haar vraag. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze haar goede vriend aan. Die haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd. Hij nam een slok van de wijn en keek haar over het glas aan.

‘Hm...’ zei hij mijmerend. ‘Mijn grote teen tintelt. Storm op komst.’

Linde schoot in de lach en schudde haar hoofd. ‘Je bent niet goed wijs, Oscar.’

‘Het kan natuurlijk ook gewoon jicht zijn.’

Ze mepte hem lachend op zijn arm, nam nog snel even een grote slok van haar wijn en hees zich uit de loungestoel. Nog voor ze de trap had bereikt, klonk er een nieuw salvo roffels op de deur.

‘Sjongejonge. Waar is de brand,’ mompelde Linde terwijl ze de trap op rende. Ze nam de trap met twee treden tegelijk, een tic die ze als kind al had gehad. Ietwat buiten adem bereikte ze daardoor de voordeur van haar winkel... waar ze recht in een paar ongeduldige, staalblauwe ogen keek.

‘Wow.’ Het woord ontsnapte haar.